

Camille

Camille

REEKS 2

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

#Like
me®

HOOFDSTUK 1

‘Wat een rottag!’

Camille liet zich met een diepe zucht op bed vallen. Ze zakte zo diep als ze kon in haar zachte kussens. Ze was net thuisgekomen. De laatste schooldag voor de zomervakantie zat er eindelijk op! Camille was opgelucht, ze wist niet of ze nog een dag langer op het SAS had willen rondlopen.

Ze sloot haar ogen en probeerde die verschrikkelijke laatste schooldag even te vergeten. Al was dat makkelijker gezegd dan gedaan. Haar gedachten dwaalden vanzelf af naar hoe al haar medestudenten haar vandaag hadden aangekeken. Camille had zoveel mogelijk met haar blik naar de grond gericht proberen lopen, zo moest ze zeker niemand in de ogen kijken, maar toch had ze die kwade en teleurgestelde blikken van iedereen gezien en gevoeld. Telkens als zij voorbijkwam, viel elk gesprek over vakantieplannen of rapporten plots stil. Iedereen keek haar vuil aan, alsof ze stonk of de meest afzichtelijke kleren aanhad. En als ze ver genoeg was, begonnen ze luid te fluisteren zodat ze het zeker zou horen: ‘Dat is die schijnheilige Camille...’ of ‘Hypocriete griet!’ Camille had het allemaal moeten ondergaan. En zo ging dat een hele week! Ze was er helemaal kapot van.

‘Bas! Pas op!’ Bruut werd Camille uit haar gedachten gehaald. Wat was dat? Het lawaai leek van buiten te komen.

‘Iedereen aan de kant. Ik ga springen!’

Camille liep naar haar raam. Aha! Ze had de bron van het geroep gevonden. In de tuin van de burens was een feestje aan de gang. Bas, de buurjongen van zes, had een paar vriendjes uitgenodigd om het begin van de vakantie te vieren. De kinderen speelden met veel lawaai in en rond het zwembad dat de burens vorige zomer in hun tuin hadden laten installeren. ‘Kunnen die kinderen nu niet gewoon een keer stil zijn?’ dacht Camille gefrustreerd. Het leek wel alsof de kinderen haar gedachten konden horen, want ze begonnen nog meer lawaai te maken.

‘Bas, pas op. Niet lopen! Je gaat vallen zo!’ riep de buurvrouw nogmaals. Ze lag in een ligstoel naast het zwembad, met een grote strohoed tegen de felle avondzon. Ze hield een oogje in het zeil, maar Bas luisterde duidelijk niet naar zijn mama. Hij nam een grote aanloop en...

‘BOMMETJE!’ gilte Bas. Er volgde een grote plons en nog meer gelach. Drie andere kinderen klommen onmiddellijk uit het zwembad en namen een aanloop om een nog grotere plons te proberen maken. Camille zuchtte geïrriteerd. Normaal zou zij nu ook op een zwembadfeest zitten. Niet met kinderen, maar met de coolste en knapste studenten van het SAS. Ze was hoogstpersoonlijk uitgenodigd door de knappe kerel uit het vierde jaar die het feest organiseerde. Hij had haar gevraagd de dag voor het schoolbal, tijdens de pauze. ‘Neem gerust wat vriendinnen mee. Het gaat echt vet worden!’ had hij gezegd. Maar Camille durfde niet meer te gaan. Zeker niet na alles wat er was gebeurd...

Ze wou er niet meer aan denken. Ze liet het kinderfeest voor wat het was en liep naar beneden, richting de keuken. Ze besepte plots hoeveel honger ze had. Al de hele dag had ze niets meer gegeten. Op school had ze geen hap door haar keel gekregen, haar maag zat volledig in de knoop door al die vernietigende en boze blikken. Maar nu ze thuis was, gromde haar maag luid en duidelijk. Tijd om iets te eten dus! Maar wat? Camille was helemaal geen keukenprinses. Verre van zelfs. En haar mama was ook niet thuis om iets te koken voor haar. Plots had ze een idee: er zou sowieso nog lasagne of pizza in de diepvries zitten! Camille haalde een groentelasagne uit de verpakking en stak die in de warme oven. Eigenlijk was ze wel blij dat ze helemaal alleen thuis was. Haar mama zou alleen maar lastige vragen hebben gesteld. ‘Waarom ga je niet naar dat feestje? Je hebt die mooie dure bikini toch speciaal daarvoor gekocht? Waarom heb je plots geen zin meer?’ Camille hoorde haar mama het al vragen. En dan zou ze beginnen doorvragen, haar mama gaf niet snel op. En uiteindelijk zou ze te weten komen wat er juist was gebeurd tijdens het schoolbal, hoe de hele school plots haar dagboek kon inkijken en ontdekte hoe ze werkelijk over iedereen dacht. En dat wou ze koste wat het kost vermijden! Haar mama kon soms echt een dramaqueen zijn! Ze zou zich beginnen moeien en de situatie gewoon erger maken. Neen, ze moest dit echt voor zichzelf houden. Wat er was gebeurd, was toch grotendeels haar eigen fout! Oké, Kyona had het dagboek niet naar iedereen mogen versturen. Maar Camille had die dingen ook gewoon nooit mogen denken, laat staan opschrijven!

PING! De groentelasagne was eindelijk klaar. Camille kon niet wachten en verbrandde zich bijna aan de ovenschaal toen ze die ongeduldig uit de oven haalde. Wat had ze honger! Ze kon niet snel genoeg aan tafel zitten. Terwijl ze blazend de hete lasagne verorberde,

scrolde ze op haar gsm. Op Instagram zag ze verschillende foto's en filmpjes van het zwembadfeest voorbijkomen. Er was een dj die de hipste en recentste hits speelde, het zwembad lag vol met opgeblazen flamingo's en iedereen was aan het lachen en dansen. Camille voelde een steek van jaloezie. Dat gevoel werd alleen maar erger toen ze de foto van Merel zag.

Merel lag in haar mooiste badpak op een van die grote opgeblazen flamingo's, in het midden van het zwembad. Ze glimlachte breed terwijl ze zwoel van haar drankje probeerde te drinken. Het was een prachtige foto! Camille begon zonder erbij na te denken een berichtje te typen: '*Damn girl!* Jij ziet er echt stralend uit!' Haar duim zweefde boven de verzendknop, maar plots bedacht ze zich.

'Misschien is dat toch niet zo'n goed idee,' dacht Camille. Snel verwijderde ze het berichtje weer. Merel was namelijk nog steeds razend op haar. Op school had ze haar een hele dag genegeerd, ze leek wel lucht voor haar. Camille begreep wel waarom, ze had Merel nooit aandachtsgelukkig mogen noemen in haar dagboek. Ze moest geduldig zijn, beseftte Camille, en hopen dat het snel allemaal weer goed zou komen. Het was gewoon wachten tot Merel haar zou vergeven. Zoals Caro en Kyona vandaag al hadden gedaan! En hen had Camille het leven nog veel zuurder gemaakt! Maar Merel was natuurlijk Caro of Kyona niet... Merel was helemaal niet zo vergevingsgezind.

Camille zuchtte diep. Ze had geen zin meer in de lasagne, ook al was die nog maar half op. Ze duwde de ovenschaal van zich af en keek nog eens naar de zonnige foto van Merel in het zwembad. Ze hoopte maar dat dit hele gedoe snel bijgelegd zou worden. Anders zou het wel eens een heel eenzame zomer kunnen worden...

HOOFDSTUK 2

De eerste dagen van de vakantie genoot Camille van de rust en de kalmte. Ze probeerde niet te denken aan wat er was gebeurd op school en sliep zo lang mogelijk uit. Ze kwam pas uit bed wanneer de zon te hard scheen en het veel te warm werd in haar kamer om nog in bed te blijven liggen. Dan stond ze op en deed ze de hele dag niets. Soms lag ze buiten in de zon, andere dagen scrolde ze gewoon de hele dag door Instagram of TikTok. 's Avonds keek ze dan met haar mama naar een film of bingde ze op haar kamer afleveringen van *Friends*.

Maar na een tijdje begon ook dat te vervelen. Camille was niet goed in stilzitten, ze wou dingen doen. Gaan shoppen bijvoorbeeld! Of naar de cinema gaan. Of met haar vriendinnen naar het openluchtzwembad en daar dan de hele namiddag liggen en commentaar geven op de andere mensen die daar waren. Daar had ze zin in! Maar met wie moest ze dat doen? Niemand stuurde haar een bericht. Zelfs haar eigen vrienden niet!

Op een avond had Camille er genoeg van. Ze zat voor de vijfde avond op rij met haar mama in de zetel. Ze keken naar een Brits kostuumdrama dat zich afspeelde in de 18e eeuw. Monique, Camilles mama, was grote fan van zulke films. Zijzelf helemaal niet, ze vond die

oubollig en stoffig. Maar haar mama wou altijd dat ze samen keken. Een moeder-dochtermomentje noemde Monique dat dan. Camille was die momentjes strontbeu. Net als de hele dag thuis zitten en niets doen. Ze besloot haar vriendinnen een berichtje te sturen. ‘Ze weten dat het mij spijt,’ dacht Camille. ‘Ik heb het hun al gezegd in het echt, op school en via chat. Ze kunnen toch niet eeuwig kwaad op mij blijven?’ Camille opende hun groepschat ‘Besties4Life’. En...

‘*What the...*’ mompelde Camille.

‘Merel Mintiens heeft Camille Van Beem verwijderd uit de chat.’ Dat stond er. Camille kon geen berichten meer sturen. Ze controleerde meteen of ze nog een privébericht kon sturen naar Merel, maar ook dat ging niet. Merel had haar geblokkeerd!

‘Hoe durft ze!’ gromde Camille.

Monique keek op van de televisie. ‘Is er iets, lieverd?’

‘Nee hoor!’ zei Camille snel. Ze forceerde een glimlachje, maar die verdween als sneeuw voor de zon zodra haar mama weer naar de film aan het kijken was. Camille was woedend. Ze begreep dat Merel kwaad was op haar. Maar om haar te blokkeren? En haar uit de groepschat te zetten? Ze had nochtans meermaals haar excuses aangeboden! En zó erg was het nu ook weer niet wat er was gebeurd... Maar goed, als Merel zo kinderachtig was en geen contact meer wou door zo’n stom voorval, dan was dat maar zo! Camille besloot de anderen te contacteren, zij waren tenslotte ook vriendinnen. Naar elk van hen stuurde ze: ‘Hey, alles ok daar? Zin om eens te gaan shoppen binnenkort?’ Zo! En nu was het wachten op hun antwoord.

Maar de antwoorden kwamen niet. Julie en Eline lazen het bericht wel, maar negeerden het. En Nona antwoordde wel, maar was nogal kort: ‘Alles goed hier!’ Meer niet, zelfs geen x’je of smiley. Camille vond het ongelofelijk... Lieten haar vriendinnen haar nu zomaar vallen? Het

was vervelend wat er was gebeurd, maar om hun vriendschap daarom te laten kapotgaan, daar kon Camille niet bij. In het verleden hadden ze toch ook al ruziegemaakt? En dat was altijd goed gekomen!

Camille kon het nauwelijks geloven. Het besef dat haar vriendinnen haar negeerden en haar niet meer als vriendin wilden, maakte haar verdrietig en gefrustreerd. Ze had geen zin om nog iets te doen, ze bleef nog langer dan normaal in bed liggen. En telkens haar mama voorstelde om iets samen te doen, zoals naar de winkel gaan of een film kijken, snauwde Camille dat ze niet wou. Ze wou met rust gelaten worden!

Monique merkte dat Camille ergens mee zat. Op een zwoele zomeravond probeerde ze erachter te komen wat juist.

‘En? Vind je het lekker?’ vroeg Monique. Ze zaten buiten op het terras te eten, Monique had een frisse salade gemaakt met gegrilde courgette, kerstomaatjes en halloumi.

Camille haalde haar schouders op. ‘De kaas is koud. En het piept als ik erop kauw,’ antwoordde ze kort.

Monique zuchtte en keek haar dochter vol medeleven aan. ‘Wat scheelt er toch, schatje?’

‘Niets. Ik lust dit gewoon niet.’

‘Dat gaat niet het enige zijn, daar ben ik zeker van. Je loopt al een paar dagen zo geïrriteerd rond. Ik merk dat hoor,’ zei Monique lief. Ze keek haar dochter bezorgd aan. ‘Je weet toch dat je mij altijd alles kan vertellen?’

Camille gaf geen reactie en prikte met een vies gezicht in het koude stuk kaas. Monique zuchtte diep. Ze probeerde nog een keer: ‘Waarom doe je niet eens iets met je vriendinnen? Je zit al sinds het begin van de vakantie gewoon binnen. Dan zou ik ook zo *grumpy* worden. Vraag

anders Merel en de rest eens voor een sleepover! Dat lijkt me een leuk idee!’

Camille liet haar vork op het bord vallen. ‘Ik wil het er niet over hebben, mama!’ Boos schoof ze haar stoel achteruit en zonder nog iets te zeggen liep ze naar binnen. Monique bleef alleen achter. Ze keek haar dochter bezorgd na. Ze had geen idee wat er scheelde, maar ze was wel vastberaden om haar dochter op te vrolijken. En ze had al een ideetje hoe ze dat zou doen...

De volgende ochtend, toen Camille uit bed kwam, zat Monique klaar met een heerlijke brunch: koffiekoeken, American pancakes, fruitsla met watermeloen en mango, een zachtgekookt eitje, avocado en versgeperst fruitsap, alles was er! Camille schrok toen ze het zag: ‘Wat is dit?’

‘Voor mijn schatje!’ verklaarde Monique. ‘Ik dacht: mijn liefste dochter loopt de laatste dagen zo triest rond, het is tijd om haar eens te verwennen. Het is zomervakantie, dan moet je genieten van alles! Niet zo sip rondlopen.’

Camille zuchtte, hier had ze echt geen zin in. Ze wou met rust gelaten worden. Maar haar moeder gaf haar geen kans. Ze maakte duidelijk dat Camille moest gaan zitten en legde een heerlijke croissant op Camilles bord. ‘Neem maar je tijd om te brunchen. En straks gaan we de stad in! Gezellig shoppen met ons tweetjes.’

Camille probeerde nog tegen te pruttelen, maar Monique onderbrak haar meteen. ‘Tututut, ik wil het niet horen! Je hebt geen keuze! Je gaat mee en wij gaan ons samen amuseren! Heb je geen nieuwe zomerjurken nodig? Ik zag dat er mooie zijn binnengekomen in die boetiek waar we altijd gaan,’ zei Monique terwijl ze een potje yoghurt nam. Camille kon niet anders dan luisteren en beet met tegenzin in de croissant.